

Sygn. akt: I C 951/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B.

przeciwko J. A.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego J. A. na rzecz powoda (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. kwotę 2.768,39 zł (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem 39/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15.05.2018 r. do dnia zapłaty,

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego J. A. na rzecz powoda (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. kwotę 736,93 zł (siedemset trzydzieści sześć 93/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 951/18 upr.

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. domagała się zasądzenia od pozwanego J. A. kwoty 3.823,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.05.2018 r. do dnia zapłaty. Roszczenie swoje wywiodła z umowy pożyczki gotówkowej, zawartej z pozwanym, wskazując, że pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Dodała, że wobec niewykonania obowiązku spłaty pożyczki przez pozwanego strony zawarły aneks do umowy pożyczki, na mocy którego pozwany zobowiązał się do spłaty istniejącego na chwilę zawarcia aneksu zadłużenia z tytułu niespłaconej pożyczki. Podała, że owo zadłużenie pozwany uiszczył jedynie częściowo, zaś pozostałe próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły już do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Jak wskazała, na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 3.122,14 zł tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 701,12 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Pozwany J. A. nie kwestionował zawartej z powódką umowy pożyczki. Wskazał, że z dokumentów zaprezentowanych przez powódkę nie wynika wysokość zaległości pozwanego. Argumentował przy tym, że pozostawał w stałym kontakcie z windykatorami strony powodowej i regulował zadłużenie na miarę swoich możliwości. Jak wskazał, częściowo uiścił zadłużenie osobiście do rąk osoby, która odbierała od niego pieniądze z domu. Podał, że jest uzależniony od hazardu, nie posiada żadnych dowodów wpłat, a wreszcie to, że od momentu, gdy urwał się kontakt z windykatorami strony powodowej nie miał możliwości spłacania pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany J. A. zawarł w dniu 1.02.2014 r. z (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na kwotę pożyczki składała się kwota: 2.000 zł tytułem kwoty pożyczki, 200 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 200 zł tytułem dodatkowej opłaty przygotowawczej, 1.194,17 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz 232,03 zł tytułem odsetek. Łącznie pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 3.826,20 zł.

Pozwany zadeklarował zwrot pożyczki w 164 tygodniowych ratach począwszy od dnia 8.02.2014 r. w wysokości 63,77 zł. Zgodnie z pkt. 1.II w/w umowy pożyczki na ratę pożyczki składały się kwoty: 43,87 zł tytułem kapitału oraz kwota 19,90 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu.

(dowód: umowa pożyczki – k. 19-22)

Pozwany z tytułu w/w umowy wpłacił na rzecz strony powodowej kwotę 544,06 zł i zaprzestał spłaty pozostałych rat.

(dowód: okoliczności bezsporne)

W dniu 25.06.2014 r. strony zawarły aneks do umowy o pożyczkę gotówkową, na mocy którego pozwany zobowiązał się do spłaty istniejącego na chwilę zawarcia aneksu zadłużenia z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 3.282,14 zł, w ratach tygodniowych w wysokości 20,00 zł. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na 17.08.2017 r. Po zawarciu w/w aneksu pozwany wpłacił na rzecz powoda kwotę 160,00 zł i zaprzestał spłaty dalszych rat. W/w kwotę pozwany wpłacił w siedmiu ratach.

(dowód: aneks do umowy pożyczki - k. 23, historia spłat klienta – k. 24-25, wyliczenie wartości zobowiązania dłużnika- k. 26-29)

Pismem z dnia 27.12.2016 r. powódka wypowiedziała pozwanemu warunki ustalone aneksem do umowy pożyczki. Próby polubownego rozwiązania sporu nie doprowadziły do uregulowania pozostałej części zadłużenia przez pozwanego.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 30, rozwiązanie aneksu z dnia 25.06.2014 r.- k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny był wyżej nakreślony stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Owa bezsporność wynika z zalegających w aktach sprawy dokumentów, w szczególności umowy pożyczki, jak i ze zgodnych twierdzeń stron. Mając zatem na względzie, że również w ocenie Sądu brak było wątpliwości co do prawdziwości i wiarygodności owych dokumentów Sąd uznał je za ostateczną rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sporne pozostało to, czy pozwany wywiązał się z warunków określonych w umowie pożyczki, a przy tym ewentualna wysokość dochodzonego roszczenia. Jakkolwiek bowiem pozwany nie kwestionował, że zawarł z powódką umowę pożyczki, to jednak podniósł, że dochodzone przez powódkę roszczenie nie znajduje pokrycia w realnym zadłużeniu pozwanego.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów,

z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Rozstrzygając pierwsze ze zdiagnozowanych kwestii spornych jaką jest to, czy pozwany wywiązał się z zawartej z powodem umowy pożyczki, Sąd dostrzegł oczywiście samą umowę pożyczki, z której wynika kwota udzielonej pozwanemu pożyczki oraz warunki jej spłaty. Podstawą dochodzonego roszczenia był również aneks do zawartej umowy pożyczki. Wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez pozwanego. Pod dokumentem umowy kredytu oraz aneksu do tejże umowy złożony jest podpis pozwanego, którego autentyczności nie kwestionował. W ocenie Sądu zatem dochodzony przez powódkę obowiązek zwrotu kapitału pożyczki, opłaty przygotowawczej, dodatkowej opłaty przygotowawczej oraz odsetek był niewątpliwie zasadny i nie sprzeciwiał się przepisom prawa. Z twierdzeń powoda wynika, że pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy. W tym zakresie Sąd oparł się o niekwestionowane twierdzenia strony powodowej w zakresie tego, że przed zawarciem aneksu do umowy pożyczki pozwany uiścił kwotę 544,06 zł na poczet realizacji zawartej z powódką umowy. Z kolei po zawarciu aneksu pozwany uiścił kwotę 160 zł, co wynika wprost z historii spłat klienta (vide: k. 24 akt). Z zaprezentowanych przez stronę powodową dokumentów wynika zatem, że pozwany uiścił na rzecz powódki jedynie kwotę 704,06 zł i zaprzestał spłaty pozostałej części zadłużenia. To z kolei, przy uwzględnieniu ustalonej aneksem pozostałej do zapłaty kwoty pożyczki, prowadzi do wniosku, że do zapłaty przez pozwanego pozostaje kwota 3.122,14 zł (3.282,14 zł – 160 zł), co jednoznacznie implikuje przyjęcie przez Sąd, że pozwany jedynie częściowo wywiązał się z warunków spłaty kredytu. To zatem uzasadniało, w ocenie Sądu naliczenie odsetek skapitalizowanych w wysokości 701,12 zł naliczonych od dnia 14.05.2018 r. od przeterminowanych wpłat. Sumując powyższe, przy uwzględnieniu wpłat pozwanego na wysokość zobowiązania pozwanego składa się kwota 3.823,26 zł (3.122,14 zł + 701,12 zł).

Analizując dalej wysokość dochodzonego roszczenia w kontekście konsekwentnych twierdzeń pozwanego, zmierzających do zakwestionowania owej wysokości, dostrzec należało treść łączącego strony stosunku podstawowego. Sąd przy tym uznał, że uzasadnione wątpliwości budzi możliwość zasądzenia na rzecz powódki całej należności z tytułu opłaty za obsługę pożyczki w domu, czyli tzw. ukrytych prowizji. W zawartej z pozwanym umowie powódka określiła opłatę za obsługę pożyczki w domu na kwotę 1.194,17 zł. Zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w przepisie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu w zakresie kosztów owej obsługi pożyczki w domu spoczywał na stronie powodowej. W tym zakresie Sąd dostrzegł wspomnianą wyżej historię spłat klienta, z której wynika, że w okresie od 2.07.2014 r. do 17.12.2014 r. pozwany uiścił 7 rat. Z twierdzeń pozwanego wynika, że „przychodziły do niego panie, które pracowały w tym banku” (vide: k. 55). Sąd zatem przyjął, że pozwany winien ponieść koszt obsługi pożyczki w domu co do kwoty 139,30 zł, czyli 7 x 19,90 zł. Powód w żaden sposób nie udokumentował zasadności pobrania pozostałej części opłaty za obsługę pożyczki w domu. Przy tym pozwany podnosił, że kontakt z windykatorami strony powodowej urwał się, i że nie pobierali oni od pozwanego wpłat w domu. Twierdzeniom pozwanego w tym zakresie Sąd dał wiarę, albowiem zaakcentować należy, że to na stronie powodowej po myśli art. 6 k.c. ciążył obowiązek wykazania, że owa obsługa pożyczki w domu miała miejsce. Tymczasem strona powodowa po zapoznaniu się z treścią pisma pozwanego z dnia 3.09.2018 r. nie zareagowała na podnoszone tamże zarzuty w omawianym zakresie, a to na niej ciążył obowiązek odparcia twierdzeń pozwanego. Obowiązki temu strona powodowa nie sprostала, a w efekcie nie wiadomo, ile razy i czy w ogóle jeszcze kiedykolwiek przedstawiciel powódki zjawiał się w domu pozwanego. Bezsprzecznie nie należy mu się zatem zapłata za obsługę pożyczki w domu w pełnej wysokości, tym bardziej przy uwzględnieniu, że umowa została wypowiedziana w dniu 27.12.2016 r., podczas gdy ostatecznie strony ustaliły termin ostatniej raty na dzień 17.08.2017 r. (k. 29). Niewątpliwie w powyższej umowie powódka doskonale zdawała sobie sprawę ze swojej dominującej pozycji względem pewnej grupy pożyczkodawców i na tej podstawie zawarła z pozwanym umowę zawierającą obsługę w domu, za którą przysługiwało jej bardzo duże wynagrodzenie, które nie było w zasadzie powiązane z ilością wizyt w domu pozwanego.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, na podstawie wyżej wskazanych przepisów, Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powódki z tytułu zawartej umowy pożyczki kwoty 2.768,39 zł (3.823,26 zł – (1.194,17 zł – 139,30 zł), w związku z czym orzekł jak w pkt I sentencji. Od powyższego, zgodnie z żądaniem wskazanym w pozwie, należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, czyli od 15.05.2018 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Regulacja zawarta w tym przepisie ma zastosowanie w wypadku częściowego uwzględnienia żądań. W takiej sytuacji decydować o zwrocie kosztów procesu będzie stosunek poniesionych kosztów przez obie strony oraz zakres wygranej przez każdą ze stron, a wyjątkowo charakter sprawy. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów procesu strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę. Sąd w realiach tej sprawy uwzględnił, że powódka wygrała sprawę w 72,40 %. Kosztami w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 100 zł, 900 zł tytułem wynagrodzeniem pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 0,89 zł tytułem opłaty manipulacyjnej, Sąd obciążył zatem pozwanego stosunkowo, o czym orzekł jak w pkt III sentencji (1.017,86 zł x 72,40%).